WingMakers
Galerie Hakomi
Básně a poznámky k malbám
Autor: James Mahu

Zdroj: https://wingmakers.com/art/mixedmediagallery-ha/

Publikováno: https://tvurcikridel.cz/lokality/hakomi/ a

https://tvurcikridel.blogspot.com/p/lokality-tvurcu-kridel.html

Český překlad: Ondřej Průzračný, září 2020 TvurciKridel.cz TvurciKridel.blogspot.com

Hakomi - komnata 1

Poznámka:

Hakomi komnata 1 je docela ostré opuštění série Ancient Arrow. Použití glyfů je zde trochu odlišné a zatímco příběh díla je svou složitostí podobný komoře 24 Ancient Arrow, tak stylisticky je vybaven většími detaily. Mandorla zde zůstává se soustřednými barevnými pásy, které označují vyšší dimenze, ale v tomto díle je silná i přítomnost dalších dimenzí.

Povšimni si, že symbol nekonečna v dalších malbách přetrvává, stejně jako halo či nimbus. Zatímco mandorla může obklopovat celé tělo, halo představuje symbol svatosti, který obkružuje hlavu. V mém vyobrazení bylo halo umenšeno na symbolické vyjádření, že jedinec je božský. To hovoří o vjemu existenční celistvosti a posvátnosti. Halo je v tomto díle použito k ukázání toho, jak se později transformuje do sítě propojení.

Báseň:

Oheň pro tebe

Na tento nejkratší den v roce
putoval jsem do Velkých Plání
rozdělávat oheň pro tebe.

Noční vzduch je studený jako sklep
vyřezaný ze starodávných kamenů.
Našel jsem však nějaké dřevo na opuštěných pláních,
pohřbené pod trávou a hlínou,
ukryté daleko jako listy,
které se staly půdou.
Potom co jsem očistil dřevo rukou - jeho hlínu zpod
mých nehtů a tkaniny mého oděvu,
poslal jsem plamen
zapálený pouhou myšlenkou na tebe.
A dřevo se stalo ohněm.

Byly zde poustevnické hvězdy, shromažďující
se nad hlavou, které mi dělaly společnost.
Tvůj duch zde byl také
mezi plameny ohně.
Smáli jsme se hloubce významu nebe
a jeho rozměrných cest.
S obdivem k plochému zrcadlu pláně,
co se tak málo vzpíná k nebi,
jako srdce dětí odmítajících
určitý druh lásky.

Hrával sis s duchy,
když jsi byl mladý na těchto polích.
Neznal jsi tehdy jejich jména.
Byl jsem jedním z nich.
Ačkoliv beze jména nebo těla,
sledoval jsem tvůj pohled, neúprosný k věcem,
které bubnují mezi
dvěma zrcadly, nebem a plání.

A Fire For You

On this, the shortest day of the year,
I have journeyed to the Great Plains
to build a fire for you.

The night air is cold like a cellar
cut from ancient stones.
But I found some wood among the deserted plains
buried under the grasses and dirt,
hidden away like leaves
that had become the soil.
After I cleaned the wood by hand—its dirt beneath
my nails and the fabric of my cloth
I sent a flame
combusted by the mere thought of you.
And the wood became fire.

There were hermit stars that gathered
overhead to keep me company.
Your spirit was there as well
amidst the fire's flames.
We laughed at the deep meaning of the sky
and its spacious ways.
Marveling at the flat mirror of the plain
that sends so little skyward,
like the hearts of children denied
a certain kind of love.

You played with spirits
when you were young among these fields.
You didn't know their names then.
I was one.
Even without a name, or body,
I watched your gaze, unrelenting to the things
that beat between the
two mirrors of the sky and plain.

Věřím, že ses zde také
naučil mluvit s Bohem.
Ne tolika slovy, jak teď jsi zvyklý,
ale jsem si jist, že Bůh naslouchal tvému životu
a chodil ke tvému ohni
pro jeho srdečnost a smysluplnost.
Na opuštěných pláních tě našel odpoutaného
od všech chybějících věcí.

Drahý duchu, já jsem držel tuto hlídku tak dlouho,
opatroval ohně, jejichž smysl jsem zapomněl.
Jeden byl myslím srdečný.
Druhý byl snad světelný.
A snad nejsilnějším z nich byl nadějný.

Jestli tě někdy najdu u mého ohně
rozdělaného rukama,
které znají tvou poslední kůži,
mezi pláty nebe a plání,
budu si pamatovat jeho účel.
V neúrodných polích,
které byly dlouho opuštěny rukou člověka,
vzpomenu si.
V nejhlubším oku tvém
vzpomenu si.
V nejdelší noci tvé
vzpomenu si.

Na tento nejkratší den v roce
putoval jsem do Velkých Plání
rozdělávat oheň pro tebe.

I believe it was here also
that you learned to speak with God.
Not in so many words as you're now accustomed,
but I'm certain that God listened to your life
and gathered around your fire
for warmth and meaning.
In the deserted plains he found you set apart
from all things missing.

Dear spirit, I have held this vigil for so long,
tending fires whose purpose I have forgotten.
I think warmth was one.
Perhaps light was another.
Perhaps hope was the strongest of these.

If ever I find you around my fire,
built by hands
that know your final skin,
between the sheets of the sky and plain,
I will remember its purpose.
In barren fields
that have long been deserted by the hand of man
I will remember.
In the deepest eye of you
I will remember.
In the longest night of you
I will remember.

On this, the shortest day of the year,
I have journeyed to the Great Plains
to build a fire for you.

Hakomi - komnata 2

Poznámka:

Opět velmi figurativní práce se čtyřmi entitami. S postavou s rohy a křížem, která stojí na levé straně, jsou spojeny náboženské konotace. Roh, jak je používán v umění Tvůrců Křídel, není referencí na démony či Satana, ale spíše symbolem *uzemnění*. Což znamená, že zvířecí instinkty jsou neporušené. Není to souzení v souvislosti s náboženskou interpretací, ale spíše psychologické zhodnocení, že postava s rohy je uzemněná ve stavu zvířecího vědomí. V psychologii by to mohlo být označeno Freudovským termínem "Id" a v Jungiánské terminologii pojmem "stín".

Rohaté postavy jsou v pozdější práci běžným vyobrazením a definují prvek materialismu, který se snaží najít svůj účel a který je přitahován k vyšším frekvencím téměř proti své vůli (Velký Přitahovatel).

Báseň:

Fotografie duše

Kdo mě najde
ráno poté,
co větry přispěchají k neplodnému tělu,
které mě kdysi neslo jako strom svůj list?
Kdo mě najde,
když milosrdenství, unavené od usmívání,
se konečně zamračí v hlubokých vráskách starobylé kůže?

Kdo mě najde?
Budeš to ty?
Možná to bude chladné ráno
s čerstvými otisky sněhu
a smějícími se dětmi,
když si lehají do náručí andělů.
Možná to bude teplý večer
za zpěvu cvrčků, hrajících svou hudbu
do tichosti čekajících hvězd.
Možná to bude světlo,
které mě odtáhne
či nějaké sladké odevzdání se, které mě chytí
do svých zlatých sítí.

Kdo mě najde,
když jsem odešla
a hodila svou návnadu do nových vod,
zurčících tak blízko tohoto oceánu písku?
Naslouchej mi, když jsem pryč.
Naslouchej mi v básních,
které byly zformovány rty myslícími jen na tebe.
Tebe, kdo mě přetrvá.
Kdo prodlívá v odvaze, kterou já nemůžu najít.
Můžeš mě vidět
v těchto slovech.
Jsou trvalým obrazem.
Fotografií duše.

Soul's Photograph

Who will find me
in the morning after
the winds rush over the barren body
that once held me like a tree a leaf?
Who will find me
when mercy, tired of smiling,
finally frowns in deep furrows of ancient skin?

Who will find me?
Will it be you?
Perhaps it will be a cold morning
with fresh prints of snow
and children laughing as they
lay down in the arms of angels.
Perhaps it will be a warm evening
when crickets play their music
to the stillness of waiting stars.
Perhaps it will be the light
that draws me away
or some sweet surrender that captures me
in its golden nets.

Who will find me
when I have left and cast
my line in new waters trickling
so near this ocean of sand?
Listen for me when I'm gone.
Listen for me in poems
that were formed with lips mindful of you.
You who will outlast me.
Who linger in the courage I could not find.
You can see me
in these words.
They are the lasting image.
Soul's photograph.

Hakomi - komnata 3

Poznámka:

Hakomi komnata 3 představuje proces přijímání a vysílání.

Báseň:

Odpouštějící

Tuto noc jsme hodiny hovořili.
Plakal jsi nezadržitelným žalem,
zatímco já jsem cítil, jak se do mne zařezává přítomnost,
zdroj a spasitel vaší vlečené země.
Tvé city jsou tak hluboké
a tvá mysl stěží viditelná,
zírající kupředu na to, co srdce už ví.
Vidím tu vzdálenost, kterou musíš vyléčit.
Znám tvé srdce chodící mezi hranami,
které byly zaobleny a vyhlazeny
jako balvan vyleštěný nekonečnými vlnami.
Pokud vím, jsi mnou
jenom v jiném těle,
škvíry, kterými duchové pronikají dovnitř,
aby vrhli světlo
interpretující sny.
Plíží se za korunami.

Existují cesty k nalezení tvého srdce,
jež já jsem nenašel?
Vás spolykám bez ochutnávání nejdřív.
Na barvě mi nezáleží.
Nic mě nemůže odradit.
Nic nemůže zmenšit mou lásku.
A jen kdybych zcela zklamal,
z příbuznosti bys mě mohl vyhnat.

Vím, že dnes v noci mi bylo odpuštěno.
Dal jsi mi ten dar nevědomky.
Žádal jsem o odpuštění
a tys řekl, že jej není třeba;
čas zamíchal vše nově
a stal se sám sobě
odpouštějícím.

Leč já vím, že ne zcela všechno
jsi pocítil a transformoval.
Byl dán nový život, ač nenápadný,
spletl nás oba v prostý bílý kámen,
ležící na zemi jako označení místa žalu.
Pod ním, naše spojení, posvěcené kůstkami,
prosí nás, abychom si odpustili
a opřeli se o svá ramena
ve vzpomínce lásky a nikoliv ztrát.

Forgiver

Last night we talked for hours.
You cried in unstoppable sorrow,
while I felt a presence carve itself into me
source and savior of your dragging earth.
You feel so deeply,
your mind barely visible
staring ahead to what the heart already knows.
I see the distance you must heal.
I know your pacing heart bounded by corners
that have been rounded and smoothed
like a polished stone from endless waves.
For all I know you are me
in another body,
slots where spirits reach in
to throw the light
interpreting dreams.
Prowling for crowns.

Are there ways to find your heart
I haven't found?
You, I will swallow without tasting first.
I don't care the color.
Nothing could warn me away.
Nothing could diminish my love.
And only if I utterly failed
in kinship would you banish me.

Last night, I know I was forgiven.
You gave me that gift unknowing.
I asked for forgiveness
and you said it was unneeded;
time shuffled everything anew
and it was its own
forgiver.

But I know everything not there
was felt by you and transformed.
It was given a new life, though inconspicuous,
it wove us together to a simple, white stone
lying on the ground that marks a spot of sorrow.
Beneath, our union, hallowed of tiny bones
beseech us to forgive ourselves
and lean upon our shoulders
in memory of love, not loss.

Vina neleží na nikom;
záhadná, proplouvá ve výpočtech
božího plánu, jakoby nikdo nepomyslel na to
jak trojky změnit na dvojky a na jedničky.
Tvar zůstává pod kamenem.
Odcházíme
a víme, že se přemístí
do našich údů,
do našich kostí,
do našich srdcí,
do našich myslí,
do naší duše.

Blame settles on no one;
mysterious, it moves in the calculus
of God's plan as though no one thought
to refigure the numbers three to two to one.
The shape stays below the stone.
We walk away,
knowing it will resettle
in our limbs
in our bones
in our hearts
in our minds
in our soul.

Hakomi - komnata 4

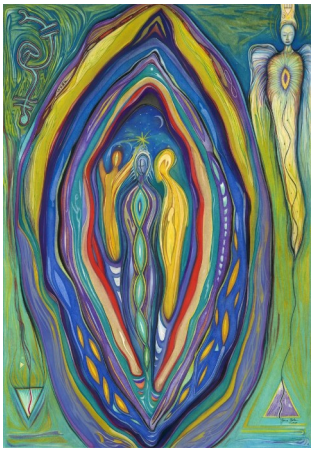

Poznámka:

Zelené odstíny poukazují na růst a obnovu. Tato komorová malba je první, která ukazuje nimbus či halo jako síť nad centrální postavou. V Hakomi sérii bude ukázána evoluce halo. Také je tu poukázáno na koncept "jak nahoře, tak dole".

Báseň:

Přirozenost andělů

Půlnoc v poušti a vše je v pořádku.
Tak jsem si řekl a tak jest
nebo není,
ještě jsem se zcela nerozhodl.
Nevadí mi kojotí vytí ani
ubývající světlo.

Svatost šplhá do mých unavených očí,
když oplácím hvězdám jejich pohledy.
Zdají se být neklidné, leč třeba jsou
jen kapkami inkoustu a tím neklidným
jsem ve skutečnosti já.

Je tu něco, co mě zneplatňuje.
Cosi, čí přítomnost mě znepřítomňuje.
A tak jsem zvolal k duchům pouště,
sdělte mi svá tajemství
nebo já vám sdělím svůj žal.

V tom duchové se rychle seřadili.
Třepotající křídly.
Srdce bušící.
Slyšel jsem mnoho hlasů, jak staly se jedním,
jenž promluvil k bezlistému nebi
jako nájemník k zemi.

Neskrýváme žádná tajemství.
Jsme jen okny do tvé budoucnosti.
Co je nyní a co je pak,
je otázkou, kterou zodpovíme my.
Leč ty ji pokládáš.
A pokud máme nějaké tajemství,
není to nic, co slova můžou sdělit,
neboť jinak bychom dávno promluvili.

Otočil jsem se k tomu hlasu,
co za moudrost v tom je?
Když slova nemůžou vyjádřit vaši moudrost tajnou,
pak já jsem hluchý, vy němí a dohromady slepí jsme.
Já alespoň své žaly umím říct.

Nature of Angels

Midnight in the desert and all is well.
I told myself so and so it is,
or it is not,
I haven’t quite decided yet.
Never mind the coyotes’ howl or
the shrinking light.

Holiness claims my tired eyes
as I return the stare of stars.
They seem restless, but maybe they’re
just ink blots and I’m the one
who’s really restless.

There is something here that repeals me.
In its abundance I am absent.
So I shouted at the desert spirits,
tell me your secrets
or I will tell you my sorrows.

The spirits lined up quickly then.
Wings fluttering.
Hearts astir.
I heard many voices become one
and it spoke to the leafless sky
as a tenant to earth.

We hold no secrets.
We are simply windows to your future.
Which is now and which is then
is the question we answer.
But you ask the question.
If there is a secret we hold
it is nothing emboldened by words
or we would commonly speak.

I turned to the voice,
what wisdom is there in that?
If words can’t express your secret wisdom,
then I am deaf and you are mute and we are blind.
At least I can speak my sorrows.

Znovu se křídla zatřepotala
a hlasy se vzedmuly
v doufání, že žaly mé se nevylijí
jako krev na poušť.

Ale žádné další zvuky se neozvaly
krom kojotů a sov.
A potom divná rozlišovací schopnost zalila můj zrak.
Jako bych cítil přítomnost obrovského anděla vytesaného
z kamene, stojícího za mnou. Nemohl jsem se otočit
ze strachu, že jeho zmizení by rozlilo můj žal.
Ta přítomnost byla však příliš mocná, než abych ji pominul,
a tak jsem se otočil, abych se s ní střetl
a stál tam kojot podvodník,
pozoroval mne skelnýma očima,
odrážejícími můj oheň, zavětřil můj strach
a diskrétně mi vysál můj žal.
Tak jsem pochopil přirozenost andělů.

Again the wings fluttered
and the voices stirred
hoping the sorrow would not spill
like blood upon the desert.

But there were no more sounds
save the coyote and the owl.
And then a strange resolution suffused my sight.
I felt a presence like an enormous angel
carved of stone was placed behind me.
I couldn’t turn for fear its loss would spill my sorrow.
But the swelling presence was too powerful to ignore
so I turned around to confront it,
and there stood a trickster coyote
looking at me with glass eyes
painting my fire, sniffing my fear,
and drawing my sorrow away in intimacy.
And I understood the nature of angels.

Hakomi - komnata 5

Poznámka:

Toto je poprvé v Hakomi sérii, kdy je vyobrazena jen jedna centrální postava. Mandorla v komnatě 5 má více obdélníkový tvar, než bývá její klasický tvar mandle. Tato mandorla se nahoře rozpouští a vstupuje do centrální postavy. Tato postava představuje naši Evu.

Báseň:

Závěrečný sen

Křísni křemenem, jenž spálí
osamělý svět
a otevře požehnané milence
zlatému hrobu pozemského plamene.

Naslouchej kouzlu
dešťových kapek padajících ze šedivých mračen
na práh naší matky.
Sny o zázracích, jenž mají přijít,
kotví ve svých vodnatých klasech.

Postůj před tou klecí
pocákanou krásou a utajením
a opásanou zámky, které vyspěly do křehkosti.
Stačí prostý dech
a všechen život bude spojen na pomezí.

Zde je mistrovské dílo stvoření,
jež vynořilo se z neznámého
v hlubinách tichého Srdce.
Zde je smích hledaný
vprostřed vládců smrti.
Zde jsou zářivé barvy duh
vprostřed rozlité červeně, jež čistí naše stádo.
Zde je věčná naděje
vprostřed kamenných značek, jež hledí skrze oční víčka
osvobozená od času.
Zde jsou písně nekonečných hlasů
vprostřed bezcitného tance neviditelné moci.

Zde je zvon večerní, jenž zvučí
melodií tak ryzí,
že i hory pláčou
a andělé se sklání k poslechu.
Zde je šepot naděje, jenž odstraňuje
sklopené zraky hladových duší.

Je to Boží vůně,
píšící básně na temně modré nebe
se špendlíkovými vpichy světla a nespícím měsícem.

Final Dream

Strike the flint that burns
a lonely world
and opens blessed lovers
to the golden grave of earth's flame.

Listen to the incantation
of raindrops as they pass from gray clouds
to our mother's doorstep.
Dreams of miracles yet to come
harbor in their watery husks.

Stand before this cage
splashed with beauty and stealth
and arranged with locks that have grown frail.
A simple breath
and all life is joined in the frontier.

Here is the masterpiece of creation
that has emerged from the unknown
in the depths of a silent Heart.
Here is the laughter sought
among rulers of death.
Here are the brilliant colors of rainbows
among the spilling reds that purge our flock.
Here is the hope of forever
among stone markers that stare through eyelids
released of time.
Here are the songs of endless voices
among the heartless dance of invisible power.

There is an evening bell that chimes
a melody so pure
even mountains weep
and angels lean to listen.
There is a murmur of hope that sweeps
aside the downcast eyes of hungry souls.

It is the fragrance of God
writing poems upon the deep blue sky
with pin-pricks of light and a sleepless moon.

Je to volání k duším
ztraceným v pralese jediného světa,
aby byly roztaveny, vykovány a připraveny
na závěrečný sen.

It is the calling to souls
lost in the forest of a single world
to be cast, forged, and made ready
for the final dream.

Hakomi - komnata 6

Poznámka:

Komnata 6 představuje Kontrolory snažící se ovlivnit Svrchovaný Integrál, který představuje centrální ženská postava. Její průvodce je napravo. Povšimni si, jak všechny tři postavy (včetně Kontrolora) přijímají hlavou infúzi vyšších frekvencí. Nikdo není z těchto vyšších okruhů vynechán.

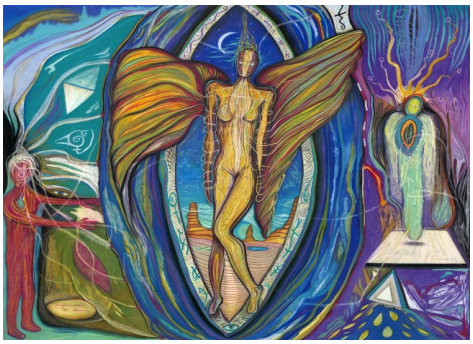

Báseň:

Poté

Rozpustil jsem stráže,
stojící před mými dveřmi.
Nechal jsem buňky kolidovat v sebevraždách,
než mě přijmou.
Kdyby zbývaly nevyřčené příběhy,
tak bych je slyšel.

Za vodopády směřované paniky,
jenž vylévají své pyšné potomstvo,
můžu zůstat ve skrytu hluku.
Být neviditelným má své mini odměny.
Také to udržuje viditelnou trvalou životní formu,
jenž šeptá pod zlomyslností.
To je vskutku jediná bytost, kterou toužím znát,
s průzračnými móresy sladké šlechetnosti,
trpící v nevyslovitelném vesmíru
nenaslouchajícího sluchu.

Až budu nalezen – poté, co jsem byl pryč
– cizincovým srdcem, jehož vrták
není otupělý zosobněním,
otevřu oči, svléknu kůži,
probudím srdce z komatu.
Odstrčím zmaškařenou figurínu
a odprosím hostitele,
takže jeho obraz bude moci být viděn v zrcadlech,
která nastavím slovy, jenž odposlouchává Bůh.
Když jsou tato slova vyřčena,
jiné ucho naslouchá na druhé straně,
vysílajíce pochopení
jako lasery své neutrální světlo.

Masový hrob odvahy nás všechny drží
v portálu singularity,
boží cesty nového počátku.

Zřídkakdy slova a obrazy
jaksi vrhají svůj význam k nebesům a dobývají čas.
Leč když tak činí,
stávají se zaklínadlem
posvátného okamžiku.
Pantomimou nejtajnějších tužeb veřejnosti.

Afterwards

I've set loose the guards that
stand before my door.
I've let cells collide in suicide
until they take me.
If there were stories left to tell
I would hear them.

Behind the waterfalls of channeled panic
spilling their prideful progeny
I can stay hidden in the noise.
Being invisible has its cameo rewards.
It also keeps visible the durable lifeform
murmuring beneath the wickedness.
This is truly the only creature I care to know,
with luminous ways of sweet generosity that suffers
in the untelling universe
of the unlistening ear.

When I am found out—after I am gone—
by a stranger's heart whose drill bit
is not dulled by impersonation,
I will open eyes, peel away skin,
awaken the heart's coma.
I will set aside the costumed figure
and redress the host
so its image can be seen in mirrors
I set forth with words bugged by God.
When these words are spoken,
another ear is listening on the other side
beaming understanding
like lasers, their neutral light.

The common grave of courage holds us all
in the portal of singularity,
the God-trail of rebeginning.

Somehow, so seldom, words and images
thrust their meaning into heaven and conquer time.
But when they do,
they become the abracadabra
of the sacred moment.
The pantomime of the public's deepest longing.

Poté
se letmo otevře nepravděpodobné oční víčko,
kůže se odhrne
a hrdinské oko se probudí a zůstane ostražité.
Poté slova pozřou tělo a zanechají netknutou
nestravitelnou hořkost.
Příbytek emoční mrtvoly,
neřešitelnou osamělost.
Výron oddělenosti.

Afterwards,
the improbable eyelid glances open,
the skin folds away,
and the heroic eye awakens and remains alert.
Afterwards, the words eat the flesh and leave behind
the indigestible bitterness.
The emotional corpse shed,
an insoluble loneliness.
The cast of separation.

Hakomi - komnata 7

Poznámka:

Malba Hakomi komora 7 je velmi komplexní dílo a trvalo by příliš dlouho vysvětlit jeho význam. Dovol mi jen říci, že se týká propojení skrze čas a prostor.

Báseň:

Vřelá přítomnost

Kdysi jsem nosil amulet,
který ochraňoval před kleštěmi lidskosti.
Udržoval pod pokličkou smečky vlků,
které mě obklopovaly jako přízraky z Gethsemane.
Přízraky, které dokonce i teď
přehrávají svou mantru jako ulity mušlí.
Lákají, abych odešel a připojil se k pozemskému kmeni.
Abych odhalil rozlehlost svého žalu
jako semeno bavlníku větru.

Nyní naslouchám a vyhlížím signály.
Aby vyvstal samotář šilhající v nerozhodnosti,
určený, aby zjevil, co bylo drženo pod zámky.
Vše je to zkonstruováno v pouzdře kabelu,
který nás spojuje s Kulturou.
To jediné, černé vlákno, které nás portrétuje Bohu.
Ta DNA, která nařizuje naši podobu
a řídí náš přírodní výběr džín.

Probleskují šepoty písní
v temném zlověstném hromu?
Je opravdu slunce za tou zdí monotónních mraků,
které buší milióny kladívek světla?
Jsou zde malé ploché zoubky, které roní jed.
Je zde nedotčená vlídnost
v očích katů, když jejich ruce s námahou zabíjejí.
Ale není žádné vysvětlení pro
prodejné světce, kteří se rmoutí jenom očima.
Je jen jedna stezka, kterou lze následovat,
když spojíš svou ruku a oko
a uvolníš přízraky.

Tato báseň je stínem mého srdce
a mé srdce stínem mé mysli,
která je stínem mé duše,
stínem Boha.
Bůh, stín neznámého, nepředstavitelného
shluku inteligence, kde galaxie
jsou buňkami ve vesmírném těle.
Jsou ty stíny propojeny?
Může ten velký, neznámý shluk dosáhnout do této básně
a sestavit slova, která se párují ve svatém spojení?
To je důvod, proč píšu.
Přestože nemůžu říct, že by toto spojení
bylo kdy nalezeno (alespoň ne mnou).

Warm Presence

I once wore an amulet
that guarded against the forceps of humanity.
It kept at bay the phalanx of wolves
that circled me like phantoms of Gethsemane.
Phantoms that even now
replay their mantra like conch shells.
Coaxing me to step out and join the earthly tribe.
To bare my sorrow's spaciousness
like a cottonwood's seed to the wind.

Now I listen and watch for signals.
To emerge a recluse squinting in ambivalence
inscribed to tell what has been held by locks.
It is all devised in the sheath of cable
that connects us to Culture.
The single, black strand that portrays us to God.
The DNA that commands our image
and guides our natural selection of jeans.

Are there whispers of songs flickering
in dark, ominous thunder?
Is there truly a sun behind this wall of monotone clouds
that beats a billion hammers of light?
There are small, fl at teeth that weep venom.
There is an inviolate clemency
in the eyes of executioners while their hands toil to kill.
But there is no explanation for
voyeur saints who grieve only with their eyes.
There is only one path to follow
when you connect your hand and eye
and release the phantoms.

This poem is a shadow of my heart
and my heart the shadow of my mind,
which is the shadow of my soul
the shadow of God.
God, a shadow of some unknown, unimaginable
cluster of intelligence where galaxies
are cellular in the universal body.
Are the shadows connected?
Can this vast, unknown cluster reach into this poem
and assemble words that couple at a holy junction?
It is the reason I write.
Though I cannot say this junction has ever
been found (at least by me).

Je zřejmější, že nějaká nesvatá ruka,
bledá z temnoty, sem sahá a vrhá svůj žal.
Nějaký nižší stín nebo přízrak
umisťuje mou ruku na osamocenou výspu,
aby se dovolal nějakého mylného osvícení.
Přízrak se snaží, aby zaslechl písně, když šeptají.
Spolupracuje s pátrajícíma očima.
Olupuje slupku, aby se dotkl toho měkkého plodu.
Svařuje stíny v jeden.

Zdálo se mi, že jsem našel vyděračský vzkaz,
psaný vlastní rukou Boha.
Napsaný tak drobně, že jsem stěží
přečetl text, který říkal:
„Mám tvoji duši, a pokud nedodáš –
v malých neoznačených básních
– sumu tvých žalů, už ji nikdy
neuvidíš živou."

A tak píšu, zatímco cosi neznámého kolem mne víří,
neodolatelné pro mou ruku, avšak neviditelné.
Další přízraky z Gethsemane, jenž uctívají žal
jako profesionální zpovědníci, ztraceni ve svém zoufalství.
Můžu dosáhnout na slunečnice velikosti
měsíčních paprsků, ale ne na sumu mých žalů.
Unikají mi jako zápalné hvězdy, které padají každou noc
za mým oknem.

Má duše musí být nervózní.
To výkupné je příliš drahé
dokonce i pro básníka, co zkoumá černý proud Kultury.

Před lety jsem našel otisk
– jako sněžní andělé – zanechaný ve vysoké trávě
nějakým zvířetem, snad jelenem nebo medvědem.
Když jsem se jej dotkl, cítil jsem vřelou přítomnost života,
ne to chladné záření kruhů v obilí.
Tato vřelá energie zůstává jen na chvíli,
ale když se jí dotkneš, trvá věčně.
A toho se bojím:
že suma mých žalů bude trvat věčně,
když se jí dotknu, a i když mi má duše
bude vrácena nezraněná,
budu si pamatovat to chladné záření
a ne tu vřelou přítomnost života.

Teď pláču, když děti zpívají
a noří svou vřelou přítomnost do mého srdce.
Teď cítím, jak byl Bůh odročen
zdrojem těch stínů.
Teď cítím tahání za uzdu,
které mě láme jako divokého koně, který
byl náhle zkrocen.
Nemůžu bojovat s těmi přízraky,
ani je řídit, ani je odehnat.
Pošťuchují mne, jako by proud lávy měl
pokračovat dál do chladného nočního vzduchu
a nikdy se pohybem neunavit.
Nikdy neskončit své pátrání po dokonalém místě,
kde by se stal sochou.

It is more apparent that some unholy hand,
pale from darkness, reaches out and casts its sorrow.
Some lesser shadow or phantom
positions my hand in a lonely outpost
to claim some misplaced luminance.
The phantom strains to listen for songs as they whisper.
It coordinates with searching eyes.
It peels skin away to touch the soft fruit.
It welds shadows as one.

I dreamed that I found a ransom note
written in God's own hand.
Written so small I could barely
read its message, which said:
"I have your soul, and unless you deliver—
in small, unmarked poems—
the sum of your sorrows, you will never
see it alive again."

And so I write while something unknown is curling
around me, irresistible to my hand, yet unseen.
More phantoms from Gethsemane who honor
sorrow like professional confessors lost in their despair.
I can reach sunflowers the size of
moonbeams, but I cannot reach the sum of my sorrows.
They elude me like ignescent stars that fall nightly
outside my window.

My soul must be nervous.
The ransom is too much to pay
even for a poet who explores the black strand of Culture.

Years ago I found an
Impression—like snow angels—left in tall grass
by some animal, perhaps a deer or bear.
When I touched it I felt the warm presence of life,
not the cold radiation of crop circles.
This warm energy lingers only for a moment
but when it is touched it lasts forever.
And this is my fear:
that the sum of my sorrows will last forever
when it is touched, and even though my soul
is returned unharmed,
I will remember the cold radiation
and not the warm presence of life.

Now I weep when children sing
and burrow their warm presence into my heart.
Now I feel God adjourned by the
source of shadows.
Now I feel the pull of a bridle,
breaking me like a wild horse turned
suddenly submissive.
I cannot fight the phantoms
or control them or turn them away.
They prod at me as if a lava stream should
continue on into the cold night air
and never tire of movement.
Never cease its search for the perfect place to be a
sculpture.

Anonymním rysem šedé krajiny.

Jestli kdy najdu sumu mých žalů,
doufám, že to bude na mostní věži,
kde uvidím obě cesty
před tím, než přejdu.
Kde uvidím padělky jako křehký přelud
a odhodím svou uzdu.
Budu potřebovat být divoký, až se tomu postavím.
Budu potřebovat pohlédnout do toho
nepojmenovatelného světla a rozmotat
všechny stíny, propletené jak papírové loutky
a vystřihnout je z multivesmíru zkušenosti.
Nechat je obklopit mě
a v jediném rezonujícím sboru
jednat s jejich Zjevením,
abych mohl předat své výkupné a vyzvednout svou duši.

Až se všechny mé zármutky shromáždí kolem
v neporušeném kruhu, přinutím je sklopit oči.
Za nimi čeká druhý kruh,
ještě větší a mnohem mocnější.
Je to kruh vřelé přítomnosti života,
když zármutky odešly
pod zdroj stínů
a proměnily se jako nudná kukla,
která rodí duhové anděly.

An anonymous feature of the gray landscape.

If ever I find the sum of my sorrows
I hope it is at the bridgetower
where I can see both ways
before I cross over.
Where I can see forgeries like a crisp mirage
and throw off my bridle.
I will need to be wild when I face it.
I will need to look into its
unnameable light and unravel
all the shadows interlocked like paper dolls
and cut from a multiverse of experience.
To let them surround me
and in one resounding chorus
confer their epiphany so I
can hand over the ransom and reclaim my soul.

When all my sorrows are gathered round
in an unbroken ring I will stare them down.
Behind them waits a second ring,
larger still and far more powerful.
It is the ring of life's warm presence
when sorrows have passed
underneath the shadows' source
and transform like the dull chrysalis
that bears iridescent angels.

Hakomi - komnata 8

Poznámka:

Hakomi komora 8 má rozhodně domorodý tón. Představuje základní bod realizace, že jedinec je v prvé řadě duchovní bytost a jako takový je spojený se vším, co jest. V hudbě Hakomi komora 8 začíná v čase 7. minuty tento základní bod, ze kterého poté vyvěrá vjem této realizace. Toto všechno je v malbě a hudbě koordinováno. Zkus to.

Báseň:

Můj syn

Mému synovi jsou dva roky.
Dívám se, jak chodí,
jako opilý princ.
Když má tělo holé,
můžu lépe vidět jeho duši.
Jeho ramenní lopatky
se hýbou jako známky křídel.
Jeho rysy naskicované na bledé tělo
rukama, které existovaly již přede mnou.

Tolik chce být jako já.
Každý jeho pohyb je jako zaprášené zrcadlo
nebo jako nešikovný stín ptáka v letu.
Každý zvuk je zaslechnutou ozvěnou.
Každá buňka těhotná mými potřebami.
Ale má potřeba je být jak on.
Vrátit se do bezpečného objetí dětství
a k jeho určité počestnosti.

Jestli se vrátím na toto místo,
doufám, že mé oči budou zase hledět do jeho tváře,
dokud jeho lopatky nebudou znovu křídly.
Dokud neobkroužím jeho bytostnost
a nepoznám každou skrytou štěrbinu,
kde jsem nechal svůj otisk nesmazatelný,
který nemůže být stráven.
Dokud všechno, čím je,
nebude ve mně a naše ruce nebudou sepnuté, skuté,
propletené, v bezhlasé oslavě.

Dokud nebudeme sami jako dva listy,
mihotající se
vysoko nad krajinou beze stromů,
které nikdy nepřistanou.

My Son

My son is two.
I watch him walk
like a drunken prince.
With his body bare I can see
his soul better.
His shoulder blades
gesture like vestiges of wings.
His features stenciled upon pale flesh
by hands that have been before me.

He so wants to be like me.
His every movement like a dusty mirror
or awkward shadow of a bird in flight.
Every sound an echo heard.
Every cell pregnant with my urges.
But my urge is to be like him.
To return to childhood's safe embrace
and certain honor.

If I return to this place
I hope my eyes will look again upon his face
even until his blades are wings once more.
Until I have circled his creaturehood
and know every hidden cleft
where I have left my print indelible
unable to be consumed.
Until all that he is
is in me and our hands are clasped, forged,
entwined, in voiceless celebration.

Until we are alone like two leaves
shimmering
high above a treeless landscape
never to land.

Hakomi - komnata 9

Poznámka:

Hakomi komnata 9 vyobrazuje realizaci spojení s trojjedinou realitou Prvotního Zdroje, Zdrojové Reality a Zdrojové Inteligence.

Báseň:

Toužící světlo

Slunce kráčí klenbou oblohy
s trpělivostí želv.
Nekonečně krouží uvnitř temného průchodu
příchodu a ústupu.
Měsíc může měnit tvar
a propíchnout tu důvěrnou temnotu.
Slabší sestra slunce
krvácí své světlo, i když se sama scvrkává
do pouhé štěrbiny fluorescence.
Černá obloha jako mnišská kápě
přehozená přes hvězdy se mžourajícíma očima.
Ztracení správci,
vypovězení do rozprostření
v temném úkrytu zvěrokruhu.
Ta tichá pustina,
kde světlo je vykořeněno a vrženo stranou
a odbíjí nepravidelně jako unavené hodiny.
Sní o kolemjdoucím slunečním svitu,
aby jej mohlo následovat jako parazit.
Znavené klikacením se v nepřítomnu,
chce zažít rychlost světla a pocítit jeho přímost.
Touží zůstat naživu ve světelných rocích
a ne v oné ležaté věčnosti.
Touží po ostré bolesti života
v nudné, ztuhlé periferii starobylého prostoru.
Temnota následuje světlo
jako neúnavný vítr proudící přes rostliny laskavce.
Ale vždy se zdá, že temnota přežije lid,
když už ne světlo.

Wishing Light

Sun walks the roof of the sky
with a turtle's patience.
Circling endlessly amidst the black passage
of arrival and retreat.
Moon can shape shift
and puncture the confident darkness.
The weaker sister of sun
it bleeds light even as it dwindles
to a fissure of fluorescence.
Black sky like a monk's hood draped
over stars with squinted eyes.
Stewards lost,
exiled to overspread
the dark lair of the zodiac.
This silent outback where
light is uprooted and cast aside
beats like a tired clock uneven.
It dreams of sunlight passing so
it can follow like a parasite.
Tired of meandering in absence it
wants to live the speed of light and feel its directness.
Wishing to stay alive in light years
and not some recumbent eternity.
Desiring the sharp pain of life
to the dull, numbing outskirts of ancient space.
Darkness follows light like a tireless
wind that pours over tumbleweeds.
But it always seems to outlast the people
if not the light.

Hakomi - komnata 10

Poznámka:

Stejně jako předcházející komorová malba, tak i komora 10 vyobrazuje trojjedinou sílu. Obklopuje ji silná *kreativní energie*.

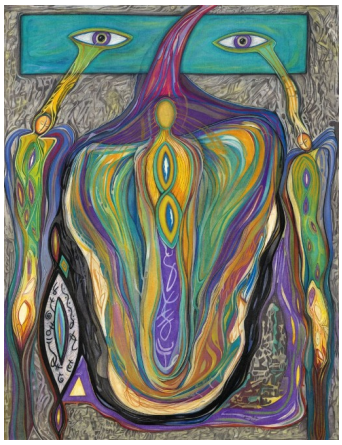

Báseň:

Na ničem nezáleží

Prostor je zakřivený
a tak se žádný výtah nemůže plazit k jeho hvězdám.
Čas je hřídelí přítomnosti,
jenž odstřeďuje pryč minulost i budoucnost.
Energie je nepomíjející síla,
takže věčnost může být cítěna.
Hmota samu sebe vrhá do vesmíru,
naprosto nelítostná ve své zradě duše.

Můžeš si odnést jen to,
co ti bylo dáno.

Nenazval jsi krkavce nejodpornějšími z ptáků?
Což jejich hmota a energie jsou jiné nežli naše?
Nežijeme snad pod jednou oblohou?
Což jejich krev není stejně rudá?
A ústa jejich růžová?

Roztavené myšlenky, tak horké, že pojí prostor a čas,
zpívají svá proroctví nespokojenosti.
Naslouchej jejich písním ve vzdušných proudech,
co kudrnatí se nad hlavou jako dočasná tetování
blikajících světelných cest.

Jsem já snad pouhým svědkem té zrady?
A kde jsi ty, jenž jsi pověřen viděním?
Jak jsi byl přede mnou ukryt?
Existuje snad střepina, která tě nese k celku?

Kdybych mohl vyslovit tvá jména,
a uchopit tě za ruce tak něžně, že bys mě nezahlédl,
cítil bys jenom vřelé plynutí času
a chvění ve tvé páteři, nutící tě plakat.

Prostor je zakřivený a tak se musím ohnout.
Čas je hřídelí, jejíž střed musím přemístit.
Na energii, síle nepomíjející, musím se vézt.
A hmotou nelítostně odmítám nechat se zradit.

Nothing Matters

Space is curved
so no elevator can slither to its stars.
Time is a spindle of the present
that spins the past and future away.
Energy is an imperishable force
so permanence can be felt.
Matter flings itself to the universe,
perfectly pitiless in its betrayal of soul.

You can only take away
what has been given you.

Have you not called the ravens the foulest of birds?
Is their matter and energy so different than ours?
Are we not under the same sky?
Is their blood not red?
Their mouth pink, too?

Molten thoughts, so hot they fuse space and time,
sing their prophecies of discontent.
Listen to their songs in the channels of air
that curl overhead like temporary tattoos
of light's shimmering ways.

Am I merely a witness of the betrayal?
Where are you who are cast to see?
How have you been hidden from me?
Is there a splinter that carries you to the whole?

If I can speak your names
and take your hands so gentle you would not see me,
feeling only the warm passage of time
and the tremor of your spine moving you to weep.

Space is curved so I must bend.
Time is a spindle so I must resolve its center.
Energy, an imperishable force I must ride.
And matter, so pitiless I refuse to be betrayed.

A tak stojím nahý v nejchladnějším větru
a žádám jej, by vytesal
ostrov v mojí duši
na počest tebe, jenž stojíš vedle mne
v tichu.
Osamocený žiji na tomto ostrově,
jist si pouze jedním:
co se prostoru, času, energie a hmoty týká,
na ničem nezáleží.
A když zde, v tom koutě pokrytém pavučinou,
uhnízděný bez křídel,
jako semeno pěstované
pod mrtvým pařezem stromu,
pomyslím na tebe,
vím, že se díváš,
s novými divokými galaxiemi ve své hrudi.
Vím, že naslouchás
výkřikům zpod víček,
usmívající se jejich nešikovné důvěře.
Vše, co od tebe žádám, je,
bys občas hodil mi lano,
abych mohl cítit trvalost
tvého srdce.

Toť vše, co potřebuji,
když na ničem vlastně nezáleží.

So I stand naked to the coldest wind
and ask it to carve out
an island in my soul
in honor of you who stand beside me
in silence.
Lonely, I live on this island
assured of one thing:
that of space, time, energy, and matter;
nothing matters.
Yet when I think of you
in the cobwebbed corner,
hove led without wings
like a seed planted
beneath a dead tree stump,
I know you are watching
with new galaxies wild in your breast.
I know you are listening
to the lidded screams
smiling their awkward trust.
All I ask of you is to throw me
a rope sometimes
so I can feel the permanence
of your heart.

It's all I need
in the face of nothing matters.

Hakomi - komnata 11

Poznámka:

Jedna z nejvíce éterických prací. Jemné odstíny a figurace. Hakomi komora 11 se zabývá inkarnací.

Báseň:

Příchod

Bděl jsem a vyhlížel jasnost
venku v polích bez obzoru, kde nic nesvítí,
jen světlo mého ohně
a stříbrný disk nekonečné noci.

Náhle je jasné, že jsem sám v té pustině,
kam lidské oči nedohlédnou.
Sám s mým pokladem zvuků,
v ryzím tichu příchodu.

Arrival

I have held a vigil for lucidity
out in the horizonless fields where nothing shines
but the light of my fire
and the silver disk of the endless night.

Suddenly, it's clear that I'm alone in the wilderness
without human eyes to reach in to.
Alone with my treasure of sounds
in the pure silence of arrival.

Hakomi - komnata 12

Poznámka:

Téma komory 12 se týká kosmologického stvoření a s tím spojených časových rámců.

Báseň:

Bdící a čekající

Dětský vesmíre, vynořující se z temnoty,
to ty patříš druhým, ne já.
Můj domov je někde jinde,
za oblohou,
kde světlo opyluje křehké hranice
a vytváří klas.
V tichu pouštního dna,
má schránka setrvává v bledém soumraku
vyprahlé zahrady.
Co mě drží u této pustiny,
když ostatní se dožadují stínů
a brání se životodárným vodám?
Kde zrající magnet
nás drží ve slepotě.

Daleko odsud
rozdmýchávajíce přítomnost bezčasého světa,
lovíce vzpomínky na zářící lásku;
bezkřídlé bytosti
ladí svá srdce podle klíče ticha.
Tam čekám.
Sám.

Ach rajský břehu,
dej mi srdce, které budu moci mít.
Dej mi lampu, která zpívá za noci.
Dej mi křídla, abych se mohl drát proti větru.
Dej mi ten úsměv, kterým převedu život do světla.

Čas vymazává lidský okamžik.
Nikdo nedojde osvobození,
dokud krása hoří na zuhelnatělý popel,
příliš křehká, než aby přetrvala,
příliš utajená, než aby mohla být zavolána.
Znovu jasně uvidím
minulé životy, zhrublé vládou času.
Mé světlo znovu získá křídla,
a jeho věčně zelené kořeny znovu obejmou
uzdravenou zemi.
A tento maličký fragment,
neviditelně rotující v tichu mezi obřími tělesy,
rozmotá moji duši a pomůže mi najít
to jediné srdce, bdící a čekající.

Awake and Waiting

Child-like universe emerging from darkness,
you belong to others not I.
My home is elsewhere
beyond the sky
where light pollinates the fragile borders
and gathers the husk.
In the quiet of the desert floor
my shell lingers in the pallid dusk
of a starved garden.
What holds me to this wasteland
when others clamor for shadows
and resist the vital waters?
Where the ripening magnet
holds us blind.

Far away,
kindling the presence of a timeless world
hunting for memories of a radiant love;
wingless creatures
tune their hearts to the key of silence.
It is there I am waiting.
Alone.

O' Paradise shore
give me the heart to bear.
Give me the lamp that sings at night.
Give me the wings to strive against wind.
Give me the smile to translate life into light.

Time obliterates the human moment.
No one is absolved
while beauty burns to charred ash
too frail to last
too secret to call.
I will see clearly again
past lives coarsened by time's reign.
My light will retake its wings;
its evergreen roots will embrace the sane earth
once again.
And this tiny fragment,
spinning in silence among giant orbs unseen
will resolve my soul and help me find
the one heart awake and waiting.

Hakomi - komnata 13

Poznámka:

Hakomi komora 13 je tématicky spojena s velmi osobním spojením mezi jedincem a Prvotním Zdrojem.

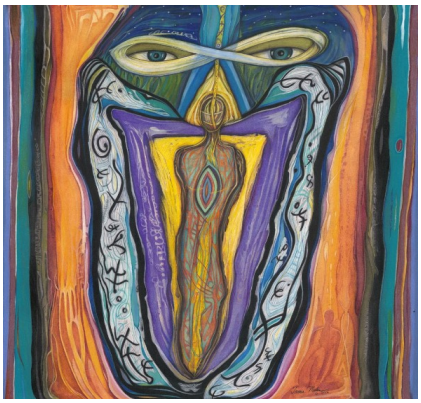

Báseň:

Co je zde nalezeno

Co je zde nalezeno,
nemůže být nikdy zformováno do slov.
Ryzí síly, které se mísí bez porovnávání.
Jak sny nevyřčené, když jsou poprvé probuzeny
smutným světlem.

Co je zde nalezeno,
může kulhat s jednou nohou na obrubníku
a s druhou na chodníku
v jakémsi nerovném chodu
a čekat, až bude skryto ve smíchu.

Co je zde nalezeno,
může odhalit rychlý pohyb závojů
zmítaných horskými větry,
když se napříč valí dlouhé stíny jako soudci
noci.

Co je zde nalezeno,
může být vždy zachyceno v zářivých očích.
Obráceno tichým nástrojem trpělivosti.
Jako pocity skrývané tak dlouho,
že pohled strážce byl ztracen.

What is Found Here

What is found here
can never be formed of words.
Pure forces that mingle uncompared.
Like dreams unspoken when first awoken
by a sad light.

What is found here
can limp with one foot on the curb
and the other on the pavement
in some uneven gait
waiting to be hidden in laughter.

What is found here
can open the swift drifting of curtains
held in mountain winds
when long shadows tumble across like juries
of the night.

What is found here
can always be held in glistening eyes.
Turned by silence's tool of patience.
Like feelings harbored for so long
the starward view has been lost.

Hakomi - komnata 14

Poznámka:

Hakomi komora 14 byla publikována v roce 2014 na webu WingMakers jako předvoj dalších Hakomi maleb. Stala se podpisovou prací Hakomi sbírky. Jak se můžete dovtípit, představuje metamorfózu, kterou každý z nás musí projít, aby se stal vědomím Svrchovaného Sjednocení.

Báseň:

Navždy

Vzpomínka, jako kořen v temnotě,
probodávající světlo svým stonkem
našlo mne.
Uspořádalo můj svět
jako architekturu citů
vázaných k tobě,
držených před tebou jako štíty naděje.
V rozkladu lásky
byl identický tlukot
naším voláním,
zodpovězený v nejsladším laskání,
jaké dva mohou sdílet.
A ty se zajímáš, zda nás extáze oslabí
jako déšť slunce
nebo vítr bezvětří.
Až se navzájem poznáme
v nejhlubším kanálku našich srdcí,
můžeme jen vyslovit jedno slovo,
vržené z této kamenné mysli: navždy.
Navždy.

Až zima zavolá mé jméno
v nejvyšší poušti světla,
nebudu si zoufat, neboť tě znám
v nejhlubším kanálku mého srdce,
kde rozumím tomu slovu, navždy.
Okamžitě vyléčen tvými laskajícími rty,
jenž odhalují vše, co mne trýznilo.
To oddechování úst,
znavených, avšak bdělých v plameni vášně,
může přestat teprve až do tebe vstoupím,
navždy.
Nesu tě v tom plameni,
smaragdově zbarveném mými sny o tobě,
pod těmi stromy uvnitř,
kde tvá krása pozřela slunce
a polapila mou duši tak důkladně,
že tě skutečně nerozeznám
od trůnu.

Duchové zářící za lomozem
nevychovaných básníků,
kteří křesají křemeny pod vodou a pláčí bez vášně.

Forever

Memory, like a root in darkness,
piercing light with its stem
has found me.
Ordering my world
like architecture of feelings
bound to you,
held for you as shields of hope.
In the dispersion of love,
identical throbbing
has been our call
answered in the sweetest caress
two can share.
And you wonder if ecstasy will diminish us
like rain the sun or
wind the calm.
When we know one another
in the deepest channel of our hearts
we can only utter one word
cast from this stone's mind: forever.
Forever.

When winter calls my name
in the highest desert of light,
I will not despair because I know you
in the deepest channel of my heart
where I understand the word, forever.
Instantly healed by your caressing lips
that unmasks all that has tortured me.
The panting of mouths
tired but astir in passion's flame
can only cease when I have entered you
forever.
I carry you in this flame,
emerald-colored from my dreams of you
beneath the trees within
where your beauty consumed the sun
and snared my soul so completely.
I cannot truly know you apart
from a throne.

Spirits made to shine beyond the din
of boorish poets
that strike flint below water and cry without passion.

Navždy jsem vás poznal
v osamělých ulicích
a na hřmící pláni.
V chátrajících vesnicích a chladných horských zahradách.
Všechny jsem vás pozoroval,
jak se mi trhaně otvíráte, mluvíte jako řeka,
která plyne navždy.
A já jsem čekal,
jako nenasytná ústa oceánu,
přitahující vás blíže k mým rtům,
abych vás mohl navždy znát,
když se do mne vyléváte, zbaveni všeho strachu.

I have known you forever
in lonely streets
and the thundered plain.
In wilted villages and cool mountain terraces.
I have watched all of you
torn open to me speaking like a river
that moves on forever.
And I have waited
like the greedy mouth of an ocean
drawing you nearer to my lips
so I can know you forever
as you empty into me abandoned of all fear.

Hakomi - komnata 15

Poznámka:

Hakomi komnata 15 je o genetické mysli a o tom, jak vládne lokálnímu vesmíru jedince *před* jeho aktivací.

Báseň:

Toužení

Toužím, když se oční víčka otevřou
nejhlubším impulzem daným tvými rty
a milostný polibek se stane mou oběžnou drahou.

Bolestně toužím a dychtím mít tě při sobě,
tak blízko, aby se naše kůže mohla spojit,
jako dva knoty svíce sdílící vosk.
Znám jen to, co s duší souvisí,
co souvisí s toužením a touhou.
Pohání mě to k okraji,
k propasti, kde shlížím dolů
a vidím sama sebe neukojitelného,
toužícího být tebou stráven.

A na tomto zářícím místě
dovol mi rozšiřovat se s tvým srdcem
plnou rychlostí, slepě a záměrně.
Dovol mi v tobě dlít,
dokud se s naším spojením neseznámím natolik,
že se stane součástí mých očí.
S pamětí plnou
můžeme jít domů,
ruku v ruce,
ve věčnosti toužení.

Natolik součástí druhého,
že „druhého“ není.

Longing

Longing, when the eyelids open
upon the deepest stimulus held by your lips
and the amorous kiss becomes my orbit.

I ache and long to have you with me
so close our skin would melt together
like two candle wicks sharing wax.
I only know that what is of soul
is of longing and ache.
It delivers me to the edge,
the precipice where I look down
and see myself inextinguishable,
longing to be consumed by you.

And in that glittering place
let me stretch with your heart
at full speed, blind and intent.
Let me dwell in you
until I am so familiar with our union
that it becomes part of my eyes.
With memory full,
we can walk home,
hand-in-hand,
in the permanence of longing.

So much a part of the other
that the other does not exist.

Hakomi - komnata 16

Poznámka:

Série Hakomi je svým obsahem velmi obrazná. Hakomi 16 je jednou z nejvíce abstraktních prací a velmi tíhne ke geometrickému symbolismu. Je zde příliš mnoho jemné obraznosti, takže by trvalo příliš dlouho, byť jen povrchně, to popsat; ale její základní téma je o tom, jak je jedinec mnohem více, než jen lidský nástroj (tělo, emoce, mysl).

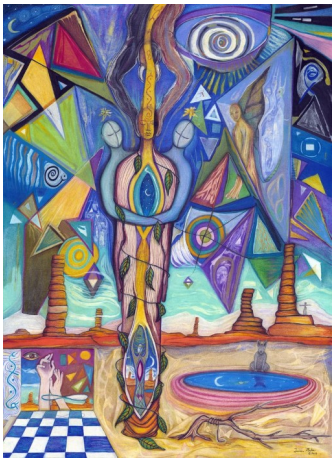

Báseň:

Velrybí píseň

Tvůj hlas se převaluje, když hovoří,
jako vlnící se horko na pouštním dně.
Vábí moje srdce a já zjišťuji,
že se nakláním k jeho zdroji,
jako bych věděl, že mě vezme tam,
kde stále jsi.
Vábí mě k tvému dechu - průduchu,
jenž drží slova domova.

Vábí mě k pokrývce, co držíš
kolem své duše, o níž tak ochotně se dělíš.
Kdyby ses ponořila pod vodu,
kde velryby zpívají své písně,
do hloubky, kde sbíhají se proudy,
které s sebou strhávají naši odvahu,
kanály plynoucí nezávisle na světských rovinách,
našla bys mě tam.
Jak naslouchám hlasu, který v tobě slyším.
Jak živím své srdce ve vodách hluboké slepoty,
kde proudy plynou,
dbající na tebe a tvé temperamentní způsoby.

Někdy naslouchám tak dokonale,
že zaslechnu tvůj jemný dech, jak tvaruje slova
předtím, než jsou tebou nalezena.
Předtím, než je můžeš vynést
ze slepé hloubky ke svému srdci.

Přeji si, abych tě mohl uchopit za ruku
a nechat jí držet mé srdce,
abys mohla spatřit, co o tobě vím.
Abys mohla poznat,
kde žijeme, kde stále přebýváme.
A ty bys mohla ovinout svou přikrývku slov
kolem nás a já bych mohl jen naslouchat
tvému hlasu,
jenž si váží slov
jako písní velryb.

Song of Whales

Your voice lingers when it speaks
like rippling heat over desert floor.
It draws my heart and I find myself
leaning toward its source
as though I know it will take me
where you always are.
It draws me near to your breath—the spiracle that
holds the words of home.

It draws me to the blanket you hold
around your soul you so willingly share.
If you were to dive below the waters
where the whales sing their songs
into the gathering of deep currents
that pull our courage along,
channels that flow free of worldly levels,
you would find me there.
Listening to the voice I hear in you.
Feeding my heart in the waters of deep blindness
where currents flow
mindful of you and your spirited ways.

Sometimes I listen so perfectly
I hear your soft breath forming words
before they are found by you.
Before you can bring them from
the deep blindness to your heart.

I wish I could take your hand
and let it hold my heart
so you could see what I know of you.
So you could know
where we live where we always are.
And you could pull your blanket of words
around us and I could simply listen
to your voice
that honors words
like the songs of whales.

Hakomi - komnata 17

Poznámka:

Hakomi komora 17 je jedním z nejmocnějších obrazů ve sbírce WingMakers. Vyobrazuje transformativní přirozenost jedince, když žije ze své kvantové přítomnosti namísto ze své fyzické biologie. Povšimněte si, že halo je plně zapojené jako organická síťová struktura podobající se neuronové síti.

Báseň:

Nepomíjející

Této noci jsem spal jen málo.
Mé oči, jako okenice zavřené
se žaluziemi, jež zůstaly otevřené,
čekaly na spřádání snů
z jakési zuhelnatělé skutečnosti.
Cítím tě, avšak mé lože není zatěžkáno žádnou váhou.
Žádný pohyb či zavrzání druhého
kromě mé vlastní nervozity.

Toulající se slova,
sama sebe seskupující a formující,
uvolněná do noci
jako mantra zvolna tonoucí v hudbě.
Tvá přítomnost tou hudbou rostla
pohlcujíce ji v tichu.
Přišel jsi ke mně tak jasně,
mé smysly vzrušil v elektrických bouřích jasnosti.
Bzukot rtuťových lamp
podél vyježděných cest
vyzařující své světlo prosté tíže.

Během toho celého čekání na tebe
nemám pevnost či doupě se jmenovkou.
Ležím na savaně
a hledím do slunce s nadějí proti naději,
že mrkne dřív než já.
Mé zraněné buňky,
maličké chrámy našeho propletení,
tvou nepřítomností zeslábly.
Cítím, jak naříkají ve svých miniaturních světech.
Mé nohy vzdorují jejich otupělosti
a popírají jim jejich boj.

Jak tu ležím sám
a čekám, až budu sebrán do tvého objetí,
žádám tě o jediné,
takto si mě pamatuj.

Imperishable

Through this night I have slept little.
My eyes, closed like shutters
with slats that remain open,
wait to invent dreams
of some charred reality.
I sense you, but no weight on my bed.
No shift or creaking other
than my own restlessness.

Wandering words
self-gathered, self-formed,
and released to the night
like a mantra slowly drowned in music.
Your presence grew with the music
devouring it in silence.
You came to me so clear
my senses aroused in electric storms of clarity.
The buzz of mercury lamps
alongside rutted roads,
shedding their weightless light.

In all of this waiting for you
no fortress or foxhole bears my name.
I lay on the Savannah
staring at the sun hoping against hope
it blinks before I do.
My wounded cells,
tiny temples of our mixture,
have weakened in your absence.
I can feel them wail in their miniature worlds.
My feet resist their numbness,
deny them their war.

As I lay here alone
waiting to be gathered into your arms,
I ask of you one thing,
remember me as this.

Pamatuj si mě jako toho, kdo tě miluje
až za tebe.
Toho, kdo propichuje štíty, brnění, masky
a ve všem ochraňuje
tvého ducha se zbytečnou horlivostí.
Takto si mě pamatuj.
Jako toho, kdo tě miluje nepřekonatelného
nejhlubšími kanály,
co kdy byly ukovány.
Kdo tě bude milovat kdekoliv a vždy.

A když si důkladně prohlédneš mou lásku,
nenajdeš vypršení její platnosti,
namísto toho slovo – nepomíjející.

Remember me as one who loves you
beyond yourself.
Who pierces shells, armor, masks,
and everything protecting
your spirit in needless fervor.
Remember me as this.
As one who loves you unmatched
by the deepest channels
that have ever been forged.
Who will love you anywhere and always.

And if you look very closely at my love
you will not find an expiration date,
but instead, the word, imperishable.

Hakomi - komnata 18

Poznámka:

Tato práce je velmi geometrická a proto se týká fyzických struktur HEPČ (hmota, energie, prostor, čas) vesmíru. Geometrie definuje čas, což dále definuje evoluci a vývoj. Poznámka: prostřední panel definuje inkarnační energie.

Báseň:

Další

Jedna kůže další může skrývat,
to si pamatuji z jedné básně,
když jsem šlehl plamenem napříč lánem zmrtvělosti.
Alespoň pro mne zdál se býti mrtvým.
Cítil jsem se jako osvoboditel životní síly
obnovující naduté a umírající trávy.
Vlastně spíše plevele nežli trávu,
leč nicméně flóra byla zploštělá.
Stáhnul jsem kůži plamenem posvátným
a vše opět vrátil do černého,
jako bych volal noc, aby sestoupila.
Z černoty vzejde kůže nová
a završí zelenou architekturu ze zúrodněné prázdnoty.

Když plameny rozšířily své nenarušitelné kouzlo,
zahlédl jsem tvou tvář, jak šíří se mou myslí.
Pamatuješ ten oheň, který jsme udržovali?
Doufal jsem, že by mohl rozvinout kůži novou
také pro nás.
Navěky se bude toulat uvnitř mne,
neměnná ke všem transformacím a pohybům.
(Einstein se usmívá.)
Jeden člověk dalšího může skrývat,
ale za tebou láska svléká kůži silnější,
než skrz kterou jsem schopen vidět.
Žádný plamen není schopen dotknout se jejího středu.
Žádné oči nejsou schopny brouzdat její pamětí.
Nechci, aby něco za tebou muselo čekat.
Vteřiny odtikávají jako rostoucí děti
mezi fotografiemi.
Nezapomenu tě v těch změnách.
Jsem proklet pamětí tak jemnou,
že mohu sledovat tvojí dlaň.
Mohu dýchat tvůj sladký dech.
Mohu dlít v tíži tvých paží.
Mohu poslouchat tvůj nádherný hlas,
jak kalibruje život s nebeskou přesností.

Jeden účel může skrývat další.
To zaslechl jsem, když oheň vyhasnul,
aby odkryl vůni vlhké půdy
a věci rostoucí.
Mohl jsem cítit svou lásku rozloženou,

Another

One skin may hide another,
I remember this from a poem when I
launched a fire across a field of deadness.
At least, to me, it seemed dead.
I felt like a liberator of life force
renewing the blistered and dying grasses.
Actually, more weeds than grass,
but nonetheless, the flora had flat-lined.
I peeled back skin with holy flame
and brought everything to black again
as though I called the night to descend.
From blackness will arise a new skin
cresting green architecture from a fertile void.

As the flames spread their inviolable enchantment
I saw your face spreading across my mind.
Remember the fire we held?
I hoped it would unfurl a new skin
for us as well.
Forever it will roam inside me
invariant to all transformations and motions.
(Einstein smiling.)
One person may hide another,
but behind you, love is molting a thicker skin
than I can see through.
No flame can touch its center.
No eyes can browse its memory.
I want nothing behind you in wait.
Seconds tick away like children growing
in between photographs.
I will not forget you in the changes.
Cursed with memory so fine
I can trace your palm.
I can inhale your sweet breath.
I can linger in your arms' weight.
I can hear your exquisite voice
calibrate life with celestial precision.

One purpose may hide another.
I heard this as the fire died out
to reveal the scent of the wet earth
and growing things.
I could feel my love decompose

vracející se do neobydlené říše,
kam náleží.
Kam všechna srdce náleží poté,
kdy je láska ztracena a kód němých,
stočený v pěstích bušících,
odhalí moudrost dalšího.

returning to the uninhabited realm
where it belongs.
Where all hearts belong when
love is lost, and the code of the mute,
coiled in fists that pound,
reveal the wisdom of another.

Hakomi - komnata 19

Poznámka:

Hakomi komnata 19 vyobrazuje moudrost, která přichází s pravou svobodou (vědomá proměna emočních stavů směrem k zorganizování přenosu lásky).

Báseň:

Nepřítomná

Tváří v tvář dalšímu večeru bez tebe
jsem sám od sebe odtržen
v pohybech mraků,
pohybech rotující země,
pohybech lávy s jistotou se valící do moře.
A když přijdu ze svého snu,
jsi ode mne stále odloučená
o dvacettři kroků;
vůně propasti.

Když pohlédnu k východu, myslím na tebe,
jak jemně na mně čekáš,
až tě vytesám z matrice
jemnými poklepy kladiva
z mých rukou.
Osvobozená od uhlí, ramena nedotčená,
můžeš opět otevřít své oči,
blýskající se duhovými zvířátky,
statečnými vibracemi tvého bohatého ducha.

Tvůj obraz je středobodem mého stolu,
zírám na tebe ve světle svíčky,
okna v pozadí, černá ve své nesmírnosti,
tě jenom zvětšují.
Dělají z tebe více, než co mi chybí.

V noci vcházím doprostřed tvého těla,
abych cítil blízkost tvého tlukotu srdce,
čehosi zlatého,
upředeného z jiného světa.
Nemůžeš mě cítit, když se to děje,
ač jsem pro tebe všemi způsoby neviditelný, až na jeden.
A to je odraz v zrcadle.
Pod svýma očima
vidíš, jak tancuji ven z těla.
Jak tancuji ven z mysli.
Jak tancuji ven z inkarnací
své nepřítomnosti.

Missing

Facing another evening without you
I am torn from myself
in movements of clouds,
movements of earth spinning
like the sure movement of lava as it rolls to sea.
Yet when I arrive from my dream
you are still gone from me
twenty-three footsteps away;
a bouquet of the abyss.

When I look to the east I think of you
softly waiting for me
to chisel you from the matrix
with smooth hammer strokes
from my hands.
Freed of barren, untouched shoulders,
you can open your eyes again
flashing the iridescent animals,
valiant vibrations of your rich spirit.

Your picture is the centerpiece of my table
I stare at you in candlelight,
the windows behind, black in their immensity,
only enlarge you.
Making you more of what I miss.

At night I go among your body
to feel the presence of your heart beating
something golden
spun from another world.
You can feel me when this is done
though I am invisible in all ways to you, but one.
A reflection in the mirror.
Beneath your eyes
you see me dancing away the body.
Dancing away the mind.
Dancing away the incarnations
of my absence.

Hakomi - komnata 20

Poznámka:

Některé práce mají energii a pohyb, které jsou pro téma dané práce prostě základní. Netýkají se ničeho jiného než vibrační aktivace. To je i případ Hakomi komnaty 20.

Báseň:

Způli má

Když vidím tvoji tvář, vím, že jsi způli má,
oddělená nejhlubší snahou zapamatovat si tě celou.
Když vysvléknu své tělo, vidím, že jsem způli tvůj,
zastřený náhlým letem, jenž zanechává
oko v údivu nad tím, co si andělé vyřezali do svých srdcí,
jako živou připomínku svého domova.

Když vidím tvoji krásu, vím, že jsi způli má,
nezachytitelná vyleštěným zrcadlem,
znajícím věrný hlad naší duše.
Když pohlédnu do tvých očí, vím, že jsou způli mé,
sledující trajektorii, kde smyslná ctnost tvoří samu naši páteř.

Když uchopím tvou ruku, vím, že je způli má,
přezimující ve spříznění obklopuje něhu,
pod měsícem a studní s vodou, když hostina je dokončena.
Když líbám tvé rty, vím, že jsou způli mé,
seslané Božím rodokmenem, aby nás odkryly
v líbezném kotli našeho spojeného dechu.

Když slyším tvůj pláč, vím, že tvé osamění je způli mé,
tak hluboko uvnitř, že jsme ztraceni venku,
toužící odložit svá jáství
jako slib daný před požádáním.
A když pohlédnu do tvé minulosti, vím, že je způli má,
běžíme ke stromům chokecherry,
neviditelní celému vesmíru, našli jsme se,
smějící se v náhlém letu,
hledící na vyřezané iniciály v našich srdcích.
Stromy jsme ušetřili.

Half Mine

When I see your face I know you are half mine
separated by the utmost care to remember all of you.
When I undress my body I see that I am half yours
blurred by sudden flight that leaves
the eye wondering what angels carved in their hearts
to remind them so vividly of their home.

When I see your beauty I know you are half mine
never to be held in a polished mirror
knowing the faithful hunger of our soul.
When I watch your eyes I know they are half mine
tracing a trajectory where sensual virtue is the very spine of us.

When I hold your hand I know it is half mine
wintered in kinship, it circles tenderness
beneath the moon and well of water when the feast is done.
When I kiss your lips I know they are half mine
sent by God's genealogy to uncover us
in the delicious cauldron of our united breath.

When I hear you cry I know your loneliness is half mine
so deep the interior that we are lost outside
yearning to give ourselves away
like a promise made before the asking.
And when I look to your past I know it is half mine
running to the chokecherry trees
invisible to the entire universe we found ourselves
laughing in sudden flight
eyeing the carved initials in our hearts.
Sparing the trees.

Hakomi - komnata 21

Poznámka:

Komnata 21 představuje jediné téma, a to jak vize srdce překonává zakódované materialistické sklony ega.

Báseň:

Jazyk nevinnosti

Když řeka zamrzne,
proud vespod dál se valí.
Když obloha je bezbarvá,
pod zeměkoulí jiný svět do světla přichází.
Srdce mé když je osamocené,
jiné srdce někde mé jméno vyťukává
kódem, který slyší jen ráj.

Je mé srdce hluché
nebo není nikoho,
kdo znal by jazyk nevinnosti?
Nevinnosti takové, kdy slova
trpí významem a v její přítomnosti pryč prchají.
Viděl jsem ji.
Cítil jsem ji.
Odhalil jsem její tajemství v červenající se kůži,
když oči obrácené vzhůru byly svědky jejího domova
a již se nikdy neodvrátily.
A již se nikdy neodvrátily.

Tam je ten svět
spících srdcí a duté lásky,
která mě však nemůže dovést ke světlu dennímu.
Má touha tolik je jiná
a nikdy již nemůže být odvrácena.

Language of Innocence

When a river is frozen,
underneath remains a current.
When the sky is absent of color
beneath the globe another world comes to light.
When my heart is alone
somewhere another heart beats my name
in code that only paradise can hear.

Is my heart deaf
or is there no one
who can speak the language of innocence?
Innocence, when words
suffer meaning and gallop away in its presence.
I have seen it.
Felt it.
I have loosened its secrets in the blushing skin
when upturned eyes witness its home
and never turn away.
And never turn away.

There is this world
of slumbering hearts and hollow love,
but it cannot carry me to daylight.
My craving is so different
and it can never be turned away.

Hakomi - komnata 22

Poznámka:

Jedna z nejkomplexnějších maleb v celé rozsáhlé sbírce Tvůrců Křídel. Její význam je však jednoduchý a přímý: hranice mezi světy se ztenčují. Schopnost jedince přijímat a vysílat jemnozrnné frekvence Zdrojové Reality musí být živena. Pokud není, je obtížné udržet rovnováhu.

Báseň:

Soucit

Andělé musí být válkou zmateni,
když obě strany prosí o ochranu
a přesto jsou tu vždy ranění.
Někteří umírají.
Někteří tak usedavě pláčí,
až ztrácejí svůj vodnatý stav.

Andělé musí být válkou zmateni.
Komu mají pomoci?
Koho mají ospravedlnit?
Čí milosrdenství udělit nemilosrdným?
Není slyšet žádný skromný křik.
Není cítit bolest bez poskvrny.
Andělům je jasné vše,
pokud není války.

Když jsem procitl v této pravdě,
bylo to po snu, jenž se mi v noci zdál.
Viděl jsem, jak dva andělé spolu hovoří v poli
dětských duších stoupajících
jak stříbrný dým.
Ti andělé spolu bojovali,
na čí straně je pravda
a na čí jenom omyl dlí.
Kdo ten konflikt započal?

Znenadání se andělé zklidnili,
jako kyvadlo ustrnuvších hodin,
a pak vrhli svůj soucit
ke stoupajícímu dýmu
duší nesoucích vodoznak války.
Obrátili se na mně svýma očima
z Boží knihovny
a všechny padlé části,
vzestoupily v souzvuku,
spárovány jako dech
plamenů v posvátné peci.

Compassion

Angels must be confused by war.
Both sides praying for protection,
yet someone always gets hurt.
Someone dies.
Someone cries so deep
they lose their watery state.

Angels must be confused by war.
Who can they help?
Who can they clarify?
Whose mercy do they cast to the merciless?
No modest scream can be heard.
No stainless pain can be felt.
All is clear to angels
except in war.

When I awoke to this truth
it was from a dream I had last night.
I saw two angels conversing in a field
of children's spirits rising
like silver smoke.
The angels were fighting among themselves
about which side was right
and which was wrong.
Who started the conflict?

Suddenly, the angels stilled themselves
like a stalled pendulum,
and they shed their compassion
to the rising smoke
of souls who bore the watermark of war.
They turned to me with those eyes
from God's library,
and all the pieces fallen
were raised in unison,
coupled like the breath
of flames in a holy furnace.

Válka nezničí nic jiného
než iluzi oddělenosti.
Slyšel jsem to říkat tak jasně, že mi nezbylo
než napsat to jako zapomenutý podpis.
Pamatuji si ten soucit,
mohutný, dimenzovaný na vesmír.
Myslím, že malý kousek stále na mně lpí
jako tenoučká vlákna
z pavučiny.

A nyní, když pomyslím na válku,
vrhám ta vlákna do celého vesmíru
v naději, že ulpí na ostatních,
stejně jako na mně.
Vplétám anděly a zvířata
do vláknitého půvabu soucitu.
Retikula našeho nebeského domova.

Nothing in war comes to destruction,
but the illusion of separateness.
I heard this spoken so clearly I could only
write it down like a forged signature.
I remember the compassion,
mountainous, proportioned for the universe.
I think a tiny fleck still sticks to me
like gossamer threads
from a spider's web.

And now, when I think of war,
I flick these threads to the entire universe,
hoping they stick on others
as they did me.
Knitting angels and animals
to the filamental grace of compassion.
The reticulum of our skyward home.

Hakomi - komnata 23

Poznámka:

Není.

Báseň:

Samostatná bytost

Když se dnes ráno probouzím,
pamatuji si tě.
Této noci jsme byli spolu
a dělila nás jen tenká vrstva skla.
Tvé jméno nebylo srozumitelné.
Myslím, že bych poznal jeho zvuk,
ale mám ztuhlé rty
a můj jazyk je ochablý
z výstupu ke tvým ústům.
I tvoje tvář byla rozmazaná,
a přesto jako vzdálený bůh
chopila ses svého srdce a ruky
a ve mně povstala
samostatná bytost.

Myslím, že jsi kdysi byla osamělá.
Tvoje jediná touha, být pochopena,
byla odvrácena nějakým rozlehlým stínem
přivolaným moudrostí,
na kterou's zapomněla.
A tak jsi pěla své písně
a tiše vzývala Boha v naději,
že jejich vlnky se vrátí
a opět tě shromáždí.
Přinesou tvé pokračování.
Rozjasní tvé cévy
a přinesou ti neuhasitelný
polibek mé duše.

Opilá osamělým jménem
klopýtáš kupředu
do mých nocí, do mých snů
a teď i do mých probuzení.
Když se pokusím na tě zapomenout,
předběhneš mé teď.
Ucítil bych tvou ztrátu,
ač neumím vyslovit tvé jméno
či vybavit si tvou tvář.
Probudil bych se jednoho rána
a toužil cítit tvoji kůži na mé,
aniž bych tušil proč.

Separate Being

Waking this morning,
I remember you.
We were together last night
only a thin sheet of glass between us.
Your name was not clear.
I think I would recognize its sound,
but my lips are numb
and my tongue listless from the
climb to your mouth.
Your face was blurred as well,
yet, like a distant god
you took your heart and hand
and there arose within me
a separate being.

I think you were lonely once.
Your only desire, to be understood,
turned away by some vast shade
drawn by a wisdom
you had forgotten.
So you sang your songs
in quiet summons to God
hoping their ripples would return
and gather you up.
Continue you.
Brighten your veins
and bring you the unquenchable
kiss of my soul.

Drunken by a lonely name
you stagger forward
into my nights, into my dreams,
and now into my waking.
If I try to forget you
you will precede my now.
I would feel your loss
though I can’t say your name
or remember your face.
I would awaken some morning
and long to feel your skin upon mine
knowing not why.

Cítím žár našeho ohně
tak jasně, že jména a tváře
nemají žádný smysl,
jako svíčka, jež šlehá svým světlem
do poledního slunce.

Feeling the burn of our fire
so clearly that names and faces
bear no meaning
like a candle flicking its light to the
noonday sun.

Hakomi - komnata 24

Poznámka:

Není.

Báseň:

Svůdná místa

Ze svůdných míst
nikdy jsem se necítil víc ztracen.
Nic mě nevábí vpřed.
Nic nenutí k řeči moje ústa.
V jeskynní netečnosti, podobné zapomnění,
spím bezduchým spánkem.
Kde jste moji milovaní?
Myslíte, že na vás nečekám?
Cožpak nerozumíte křišťálovému srdci?
Jeho fasety jako zrcadla vystavená mrakům
nepostrádají žádnou modř.

Neporazitelné nebe s očima obrácenýma dolů
a hořící kulky vítězství, jenž protínáte tělo
jako hladová sekera,
proč mě pronásledujete?
Potřebuji sobě rovného a ne vraha.
Potřebuji společníka a ne vládce.
Potřebuji lásku a ne přikázání.

Z věcí zapomenutých
nikdy jsem nebyl jednou z nich.
Zdá se, že Bůh mne najde i v rostlině laskavci,
když vítr kvílí,
a já jsem se stal vidlicovou kostí v rukách
dobra a zla.
Proč mě hledají?
Jakému účelu sloužím,
když pro tebe nemůžu být viditelný?

Ty víš, že když uspávají zvířata,
děti čekají venku,
když jehla splácí dluhy bolesti a věku.
Matka nebo otec vypíšou šek a
toho dne se dvakrát podepíší.
Ukane jim vodotisk slz.

Beckoning Places

Of beckoning places
I have never felt more lost.
Nothing invites me onward.
Nothing compels my mouth to speak.
In cave-like ignorance, resembling oblivion,
I am soulless in sleep.
Where are you, beloved?
Do you not think I wait for you?
Do you not understand the crystal heart?
Its facets like mirrors for the clouds
absent of nothing blue.

Invincible heaven with downcast eyes
and burning bullets of victory that peel through flesh
like a hungry ax,
why did you follow me?
I need an equal not a slayer.
I need a companion not a ruler.
I need love not commandments.

Of things forgotten
I have never been one.
God seems to find me even in the tumbleweed
when winds howl
and I become the wishbone in the hands
of good and evil.
Why do they seek me out?
What purpose do I serve
if I cannot become visible to you?

You know, when they put animals to sleep
children wait outside
as the needle settles the debt of pain and age.
The mother or father write a check and
sign their name twice that day.
They drop a watermark of tears.

Usmějí se pro své děti
skrz svá sevřená srdce,
bijící do stran jako kyvadlo
času.

A to vše a více vidím v sobě.
Malé zvířátko, jehož dluhy budou brzy splaceny.
Děti se již shromažďují venku
a čekají na uklidňující úsměv rodičů.
Jen ten podpis a vodotisk
nikdy neuvidí.

Ze zimních útočišť
nalezl jsem jen tebe.
Ačkoli očekávám znamení, jenž povolají mě z chladu
do tvého ohně.
Jsem si jist, že přijdou
i přesto, že tápu po svém klíči.
I přesto, že mé srdce má setnutou hlavu.
I přesto, že jsem se naučil jen rozdělovat.
Vzpomínám si na tebe
a světlo nad tvými dveřmi.

They smile for their children
through clenched hearts beating
sideways like a pendulum
of time.

And I see all of this and more in myself.
A small animal whose debts are soon to be settled.
Children are already appearing outside
waiting for the smile of parents to reassure.
The signature and watermark
they never see.

Of winter sanctuary
I have found only you.
Though I wait for signals to draw me from the cold
into your fire
I know they will come
even though I fumble for my key.
Even though my heart is beheaded.
Even though I have only learned division.
I remember you
and the light above your door.